BUURTKRANT VOOR HET WITTE DORP EN DE WITTE BURGH

STICHTING WITTE DORP DE BURGH

De Witte

4e jaargang - nummer 7
oplage: 400

Eindhoven, mei 2010

DE WITTE BURGH

door Paula van Overveld

Ook dit jaar waren er weer veel blije gezichten op het Burghplein. Want de sfeer zat er als vanouds weer in. Het wat kille weer en de regenbui die we op ons dak kregen, deden daar niet veel aan af. Meer kinderen dan vorig jaar deden mee aan de versierde fietsoptocht, anderen verkochten op matjes hun overtollige waar of zelfgebakken koekjes. Er waren weer allerhande spelletjes te doen en er was flink wat bekijks op de catwalk waar buurtkinderen zich hadden uitgeleefd op het thema van dit jaar: doe eens raar met je haar. Duidelijk was wel dat het geen dorstig weer was. Gingen er vorig jaar nog 14 vaten bier doorheen. Nu bleef de teller op 9 steken. Toch nog goed voor ruim 1800 glazen!

Lees verder pagina 3: Meer handen, lichter werk

Foto: Paula van Overveld

• 30 april, Koninginnedag op het Burghplein, elk jaar weer een feest voor jong en oud!

Koninginnedag 2010:

Koel maar wel gezellig

Foto: Maarten van Roessel

Compliment!

(Ingezonden bericht) Koninginnedag 2010 op het Burghplein was weer als vanouds. Kleurrijk, gezellig en perfect georganiseerd door de enthousiaste vrijwilligers. In door de jaren heen wisselende samenstelling, slagen ze er steeds weer in om van deze dag voor iedereen uit de buurt een geweldige dag te maken. Maar nauwelijks een uur nadat het feest was geeindigd was er op het plein geen spoor meer van terug te zien. Alles was perfect opgeruimd en schoongemaakt. Geweldig. Organisatie en alle vrijwilligers, van groot tot klein, jullie verdienen een groot compliment.

Ruud en Hanne Nordt

Foto: Paula van Overveld

door Michel Theeuwen

Werkgroep presenteert cijfers enquête op 22 juni

Parkeren: wel of geen probleem?

Voor de enquête over parkeerproblemen in het Witte Dorp zijn 116 van de 316 formulieren ingevuld teruggekomen. Van de inzenders vond 66 procent (76 mensen) dat er in de avonduren een parkeerprobleem bestaat in onze buurt. De werkgroep Parkeerproblemen is tevreden over het aantal reacties. Dinsdag 1 juni is er om 20.00 uur een avond op het kantoor van Bex op de hoek Hubertusstraat-Piuslaan. Daar presenteert de werkgroep alle cijfers van de enquête.

De werkgroep Parkeerproblemen is min of meer spontaan ontstaan tijdens een avond over de (inmiddels al weer uitgevoerde) vervanging van de verlichting. Om helder te krijgen hoe groot het probleem in de buurt is, heeft de werkgroep begin dit jaar een enquête gehouden. De formulieren werden met de buurtkrant bezorgd.

Belangrijkste eerste vraag is volgens werkgroeplid Cees Donkers of er wel een parkeerprobleem is. “66 procent van de inwoners vindt van wel, in de avonduren althans. Dus hebben we een parkeerprobleem”, aldus Donkers. Hij vindt niet dat er weinig buurtgenoten gereageerd hebben, namelijk iets meer dan 36 procent. De werkgroep is tevreden over dit aantal.

Pilot

Tijdens de informatieavond moet verder aan de orde komen of het zin heeft om te zoeken naar een oplossing. Donkers zou daar graag studenten van Industrial Design van de TU/e bij betrekken. Die zouden een studie moeten doen naar creatieve oplossingen. “Stel dat de norm zou zijn dat je één parkeerplaats per huis beschikbaar wilt hebben, binnen bijvoorbeeld 30 meter. Hoe zou je dat dan kunnen bereiken? Zou je daarvoor chips, de stadspas of een andere digitale registratie kunnen gebruiken? Zou je bijvoorbeeld voor een grotere behoefte dan één plaats per huishouden een soort rekeningparkeren kunnen invoeren? Dat zijn scenario’s die de TU/e-studenten zouden kunnen doordenken.”

De gemeente Eindhoven is ook met vertegenwoordigers op de avond aanwezig. Er is interesse om in het Witte Dorp een soort pilot te starten voor het oplossen van parkeerproblemen. Problemen die immers in meer wijken en buurten spelen.

Geen garantie

Zover is het echter nog lang niet, vindt voorzitter Angelique Spierings van stichting Het Witte Dorp. De stichting volgt de werkgroep van dichtbij, via een bestuursafvaardiging, “want het is goed het probleem te onderzoeken”. Maar het bestuur is nog allerminst overtuigd van het parkeerprobleem. “66 procent van 116 is niet veel. De ruime meerderheid van bewoners heeft niet gereageerd. Die vinden waarschijnlijk dat er geen probleem is.” De stichting is ook bang dat de oplossing buurtbewoners hoe dan ook geld gaat kosten. “En dan heb je nog geen garantie dat je ’s avonds je auto kwijt kunt.” Ook het stichtingsbestuur zal er zeker bij zijn op de parkeerproblemenavond op 22 juni.

In dit nummer:

Installatie Glorieux 3
Walking dinner 5
Nieuw in Schalmstr. 6
Midzomernachtfeest 7
Bevrijdingsdag 1944 10

Foto: Wieger Cornelissen

VOETBAL OP STRAAT

• Op het kruispunt van Burghstraat, Christoffelstraat en Burghplein wordt geregeld gevoetbald. Door jeugd uit het Witte Dorp maar ook van ver daarbuiten. Op 7 april troffen we Juul Couwelaers, Lex van Dijk, Huub Krijns, Luca Schlieckelmann, Martijn Baartman, Ralph Allwright en Daan Donkers. Zij wilden wel uitleggen waarom zij op die plek bezig waren. Juul: "in de bak zijn vaak de grotere kinderen aan het voetballen." En Luca: "en op het grasveld spelen vaak de hele kleine kinderen". Dus is er op dat prachtige plein gewoon geen plaats voor deze groep in de leeftijd van 11 tot 12 jaar. Dat je op het kruispunt niet voluit kunt gaan is voor deze mannen geen enkel probleem. Martijn legt uit dat ze op het kruispunt 'hoog over passen'. Of gewoon trucjes doen. En Daan vult trots aan: "we doen ook wel eens babyen of buskruit!"

Wieger Cornelissen

Speeltuintje opgepimpt

door Paula van Overveld

Enkele maanden geleden is het Burghplein onder handen genomen en kreeg het speeltuintje een facelift. Vooral voor de kleinsten een flinke verbetering, maar voor midden- en bovenbouwers valt er nog wel wat te verbeteren. De Witte hield een onrepresentatieve steekproef. Danielle van Liempt moeder van onder andere Sophie (7) en Robin (5) is wel te spreken over het vernieuwde speeltuintje. "mijn kleinste van 3 kan nu voortaan ook zelf het trapje op klauteren bij de glijbaan. Ik heb de indruk dat het vooral voor de kleinsten leuker is geworden. Hoewel ik me wel verbaas over het feit dat de schommels recht achter de 'goal' van de middenbak staan." Dochter Sophie vindt het fijn dat de zandbak een stuk groter is geworden zodat er een hoop zand op de skatebaan ligt. "Doordat er meer zand ligt, ga ik minder hard en val ik minder snel. Vriendinnetje Sam (links) is het met haar eens. Wel vinden beiden het jammer dat het klimrek weg is waar ze een koprol op konden maken.

Foto 1: Emma (7, met jurk) vindt het minder leuk. Ze mist het klimrek. Het huisje vindt ze wel erg leuk, maar dan vooral om er bovenop te klimmen.
Foto 2: Rafke (12, op voorgrond), Daphne (13, midden) en Lene (12) vinden het speeltuintje wel wat leuker geworden, in ieder geval een stuk kleuriger. Ook zij missen het klimrek. Dat huisje is wel gezellig, maar dat bankje erin is zo piepklein daar kan zelfs een peuter nog niet op zitten. En nee, de plek van de schommels is niet zo handig. "Ik heb al een keer een bal tegen mijn hoofd gekregen hier", vertelt Rafke. "Misschien is het een idee om er een net neer te hangen. Wij voetballen daar ook wel eens en dan is het heel onhandig dat die bal steeds uit de bak vliegt. En ja... dat zand in de voetbalbak is echt vervelend. Dat gaat haast niet van je schoenen af."
Foto 3: Karlijn (11, links) en Robin (11) vinden het vernieuwde speeltuintje heel fleurig en vooral voor de kleintjes leuker geworden. "Hoewel wij hier vaak op dit klimtoestel rondhangen. Je kunt zo in een rondje gezellig bij elkaar zitten." Van dat huisje snappen ze niks. "Je kunt er niet echt in zitten en ook niet echt in staan. Ja, je kunt boven op het dak klimmen, maar dat is volgens mij niet echt de bedoeling", zegt Robin. "Het zou heel fijn zijn als er een net om de voetbalbak heen zou staan, in ieder geval bij de goals. Nu moet je de bal elke keer gaan halen als hij de bak uitgeschoten wordt."

Foto's: Paula van Overveld

Meer handen, lichter werk

Navraag direct na afloop van het Koninginnedagfeest aan de organisatie, leert dat ze er, moe maar voldaan, met een goed gevoel op terugkijken. Ondanks het weer, toch een hele behoorlijke opkomst en de sfeer was prima.
Nou misschien een klein dingetje dan: als er ter plekke wordt aangegeven dat er extra handen nodig zijn bij een spelletje of aan de bar, dan is ieders inzet op zulke plaatsen meer dan welkom. En aan het einde van de dag wordt er altijd met man en macht aan gewerkt om het plein weer fris en schoon 'op te leveren'.
Hierbij is ieders inzet heel erg welkom. Ten eerste door simpelweg de rommel die nog over is van jouw kraampje of matje zelf op te ruimen. En anders wel door gewoon een vuilniszak of bezem ter hand te nemen en even de handen uit de mouwen te steken. Want ook hier geldt de aloude tegeltjeswijsheid: vele handen maken licht werk. Dan kunnen ze van de organisatie, na een dag vol gesjouw en geregel, ook iets vroeger op de avond op hun welverdiende lauweren rusten. En mocht je je geroepen voelen om je voor volgend jaar in te zetten of heb je andere opmerkingen: koninginnedaginhetwittedorp@gmail.com

Foto: Paula van Overveld

Installatie verstoort uitzicht en bewoners vrezen voor geluidsoverlast

Overleg leidt tot resultaat

door Wieger Cornelissen

Kloosterverzorgingshuis Glorieux is in oktober 2008 begonnen met een ingrijpende nieuwbouw op haar terrein tussen de Geldropseweg en de Petrus Dondersstraat om ook de broeders uit Dongen te kunnen huisvesten. Ruim voordat met de nieuwbouw en aanpassingen aan bestaande bebouwing werd begonnen, zijn de bewoners van de Petrus Dondersstraat tijdens een informatie-avond uitgebreid voorgelicht over de plannen. Bouwtekeningen en -plannen werden ingezien en toegelicht. door de directie van Glorieux.

Op 9 maart van dit jaar werden de bewoners van de Petrus Dondersstraat echter geconfronteerd met een luchtbehandelinginstallatie, die in tegenstelling tot wat op de voorlichtingsavond was gepresenteerd, op het dak van de gerenoveerde bouw werd geplaatst. Deze installatie met haar industriële uitstraling ziet er niet fraai uit en verstoort het zicht vanuit een groot aantal achtertuinen van een groot gedeelte de woningen aan de Petrus Dondersstraat. Daarnaast vrezen de bewoners mogelijke geluidsoverlast. Nadat Nicolette Meerkerk Karel Smit hierover had gesproken, heeft hij contact opgenomen met Glorieux. Hem werd geruststellend meegedeeld dat er nog een houten betimmering om de installatie zou worden aangebracht, zodat het geheel er anders uit zou komen te zien. Tevens kreeg hij de verzekering, dat de installatie praktisch geen geluid zou veroorzaken. Althans niet meer dan de wettelijk toegestane geluidsnormering. Om eventuele visuele en geluidsoverlast nog verder te beperken was Glorieux ook bereid om groenvoorzieningen (bomenaanplant) te treffen.

Foto's: Karel Smit

• Uitzicht aan de achterkant van de Petrus Dondersstraat nummer 49 (foto's genomen begin april 2010).

• Vanaf het garagecomplex aan de Petrus Dondersstraat is de nieuwe luchtbehandelingsinstallatie goed zichtbaar.

Werkgroep

Bewoners, die de informatieavond hadden bezocht wisten nog precies hoe de verbouwing toen is toegelicht, waarbij toen alleen is gesproken over het betrekken van de inham aan de achterzijde van het gebouw. Tevens zou de hoogtelijn van de bestaande bebouwing worden gehandhaafd.

Uit de reacties van vele andere bewoners bleek dat iedereen de klimaatinstallatie aan het zicht onttrokken wilde hebben en nog steeds zorg had over mogelijke geluidsoverlast. Er werd snel een werkgroep geformeerd en nog meer buren sloten zich aan als belanghebbende. Na gezamenlijk overleg kwamen werkgroepleden in actie!: De een zocht rechtsbijstand, een ander legde contact met de gemeente voor handhaving en weer een ander vroeg de vergunning en bouwtekeningen op bij de gemeente.

Deze contacten en verkregen informatie sterkten de bewoners in hun overtuiging dat zij sterk stonden. Het relatief globale bestemmingsplan zou de gemeente de vrijheid kunnen bieden om de installatie toe te staan, maar de welstandscommissie gaf een negatief advies. De industriële installatie op een niet industrieel gebouw, waarvan de verhoudingen en afmetingen niet passend zijn bij het gebouw en de omgeving, vond de welstandcommissie in ernstige mate verstorend en een vergunning zou niet kunnen worden verleend.

De werkgroep was de mening toegedaan, dat waar in goed overleg zaken konden worden besproken en onderlinge belangen konden worden afgewogen, dit ook moest gebeuren. Zo togen Karel Smit en Wim Brouwer op 9 april als vertegenwoordigers van de bewoners naar de directie van Glorieux. Beide partijen spraken al snel de wens uit om in goed onderling overleg tot een acceptabele situatie te komen. Nadat de directie had uitgelegd dat uit kostenoverwegingen het idee was voortgekomen om de luchtbehandelinginstallatie op het dak te plaatsen, kwam al snel op initiatief van de directie de handreiking de installatie van het dak te verwijderen. Het grote aantal reacties van de bewoners en de handhaving door de gemeente wierpen hun vruchten af. De installatie is inmiddels verwijderd en zal samen met een al geplaatste koelinstallatie in de nabijheid van het gebouw worden geïnstalleerd. Hiermee is het probleem van ernstige visuele verstoring van de omgeving opgelost. Het blijft nog afwachten in hoeverre de installaties de rust zal verstoren als de bewoners van de Petrus Dondersstraat deze zomer in hun achtertuin zitten.

Doe mee: hetwittedorp.nl

Dorpssite 2.0

door Michel Theeuwen

Www.hetwittedorp.nl is toe aan vernieuwing. Niet omdat de site niet meekan in het geweld van veranderingen op internet, maar om veel praktischer redenen. Vooral het beheer van de pagina's én de software moet eenvoudiger. Daarvoor zou een nieuwe technische opzet bedacht en uitgevoerd moeten worden.

Bovendien moet er een nieuwe organisatie komen om de site te beheren; we denken aan een groep mensen die opvangt wat er in het Witte Dorp speelt, besluit wat er op de site komt en samenwerkt met de redactie van buurtkrant 'De Witte'.

In deze opzet is de site een communicatiemiddel waarin plaats is voor informatie over de buurtactiviteiten, te houden feesten en bijeenkomsten, nieuws van het onderhoudsfonds (zoals de aanstaande schilderbeurt!) enzovoorts.

Wij zoeken daarom mensen voor een projectgroep die met ons mee willen werken om samen de plannen te verwezenlijken. Het zal duidelijk zijn dat er enthousiaste mensen nodig zijn met allerlei eigenschappen en kennis.

Meld je dus aan bij Engbert Bos engbert.bos@upcmail.nl of Sint Odulphusstraat 36.

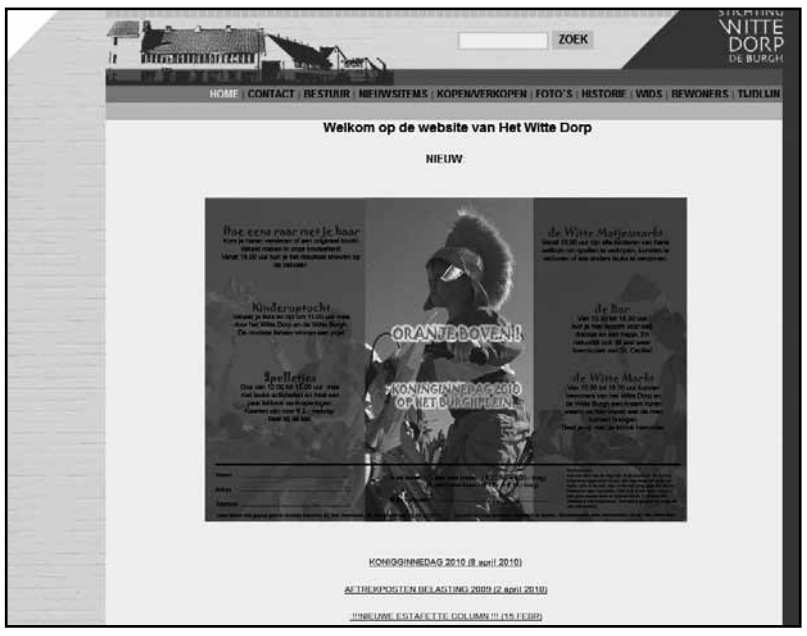

• Wittedorpsite is toe aan vernieuwing.

In memoriam
Joan van den Dungen

door Wieger Cornelissen

Nog voordat alle bewoners van de Burgh/C, zoals het bouwplan op het voormalige DAF terrein officieel heet, hun intrek in de nieuwe woning hadden genomen verscheen op 1 juli 1994 de eerste uitgave van de lokale wijkkrant met als naam “nummer 1”. Al snel sloten een vijftal enthousiaste reporters zich aan die samen met twee vormgevers de eerste jaren zorgden voor goed gevulde kranten. In 2000 was het aantal verslaggevers flink gedaald en in het jaar 2001 verscheen er helemaal geen wijkkrant. Joan van den Dungen had daarover zijn opvattingen en tijdens het eerste midzomernachtfeest liet hij zich op prikkelende wijze uit over zijn ideeën voor de wijkkrant. Joan verdiende in die jaren zijn geld als verslaggever van de Telegraaf en wilde ons lokale blaadje in die richting omvormen. Na wat onderhandelen - liefst wilde Joan voor zijn werk betaald worden en hij eiste de positie van hoofdredacteur voor zich op - gaf het bestuur hem het voordeel van de twijfel zodat op 1 juni 2002 kon worden doorgestart. De titel werd veranderd in de Buurtkrant en de vormgeving werd drastisch aangepakt. Geel papier, schreeuwende koppen, grotere foto’s en prikkelende onderwerpen zorgden voor nieuw elan. Hoewel de krant slechts terecht kwam in de 83 brievenbussen van de Burgh/C

• Joan van den Dungen 1961-2010

liet Joan op de voorpagina vermelden dat de krant werd gelezen door 300 mensen. Joan debuteerde op de voorpagina met een interview van Pascal Vermeer die door Joan was verleid tot de uitspraak “jullie wijk blijft uniek”. Voor Joan reden om als kop te laten plaatsen “woningwaarde stijgt explosief”.

Schadeclaim

Zijn mederedacteuren had hij de opdracht gegeven om spannende literatuur te leveren. Liefst zou Joan in de slaapkamers van de bewoners hebben gekeken maar de bravere journalisten onder ons vonden dat te ver gaan. Hans liet zich overhalen om de wijkbewoners te vragen naar hun vakantieplannen. Waarbij Joan op basis van 5 interviews de kop verzon “buurt zoekt massaal de zon”. Joyce kreeg de opdracht om, zoals het bij “man bijt hond” gebruikelijk was, bij willekeurige bewoners aan te bellen en te inspecteren wat die avond werd gegeten. Toen bij de Straatspeeldag de hekken die fungeerden als straatafscherming stipt om 17:00 uur werden weggehaald door de firma Kusters waardoor iets eerder dan gepland het verkeer in de Burghstraat op gang kwam, was dat voor Joan reden om eigenhandig een artikel te schrijven waarin werd gesuggereerd dat de organisatie een schadeclaim overwoog en schreeuwde de kop “organisatie woedend” ons tegemoet bij het verslag over de overigens ordentelijk verlopen dag. Joan probeerde tot het uiterste te gaan om bij de penningmeester geld uit de zak te kloppen zodat hij wat verder kon gaan dan de in zijn ogen gezapige verslaggeving. Zo klopte Joan eens bij het bestuur aan met een kostendeclaratie voor 37 kilo frites. Opgegeten door een panel dat alle frites van alle fritesboeren in een straal van 5 km rond het Witte Dorp aan een smaaktest had onderworpen. Moeiteloos schudde Joan de onderwerpen uit zijn mouw. Een artikel uit 2004 over de nieuwe wijkagent wist Joan zo vorm te geven dat de aandacht van het politiewerk werd afgeleid en in plaats daarvan bij menig lezeres het hart een keer extra deed overslaan: “wat een mooie man”.

Babyboom

En Joan interviewde zelfs de oud papier ophalers om te ontdekken dat de een wel een borreltje lust en de ander getrouwd is met een witrussische vrouw. Een braaf idee van een ander redactielid om geboortekaartjes te plaatsen werd overgenomen maar moeiteloos omgevormd tot een artikel met als kop “Babyboom in wijk”. De 4 geboortekaartjes waren aanleiding om het aantal lezers op te hogen naar 350. Maar het moet gezegd, de krant fleurde ervan op! Na zijn scheiding verhuisde Joan in 2004 uit de wijk. Sindsdien is zijn bemoeienis met de wijkkrant abrupt beëindigd en vernamen wij weinig meer van deze voormalige wijkbewoner. Tot we door een bericht in het Eindhovens Dagblad werden opgeschrikt met de mededeling dat Joan medio maart op de leeftijd van negenenveertig jaar onder onduidelijke omstandigheden is overleden. Mogelijk is Joan aan zijn einde gekomen als gevolg van een ongeval in zijn eigen woning maar de politie houdt ook nog steeds rekening met een andere verklaring als gevolg van een gewelddadige actie. Hierover is ook in de weken na zijn overlijden nog geregeld gepubliceerd in het Eindhovens Dagblad. Joan zou het niet anders gewild hebben. Hoewel de koppen boven de betreffende artikelen een tikkie te braaf waren….

Intens geleefd, intens genoten

Op 49-jarige leeftijd is geheel onverwacht overleden

Joan van den Dungen
journalist

Julia, Paco, Félipe, dag lieve papa

Philip † en Anneke
van den Dungen-Schwering,
Niek en Yvon, Bep en Harry,
Mariake †, Bert en Mariëtte,
Flip, Peter en Jeannette,
Marcel †, Mario en Nynke,
Frank en Pauline, neven en nichten

We nemen afscheid van Joan op woensdag 24 maart 2010 om 11.00 uur in de aula van de Gemeentelijke Begraafplaats Roostenhof, Achterbeekseweg 2, 5644 BA Eindhoven.

Persoonlijk afscheid nemen van Joan is mogelijk op dinsdag 23 maart van 19.00 tot 19.45 uur in het rouwcentrum aan de Anthony Fokkerweg 150, 5651 GZ Eindhoven.

Correspondentieadres:
Nassaustraat 30, 5707 HM Helmond.

Aanleg glasvezel opnieuw vertraagd

door Nel Stevens

De aanleg van een glasvezelnetwerk in onze wijk is opnieuw uitgesteld. Werd er eerder gemikt op 2010, nu is het streven 2012.
Najaar 2009 meldden we in buurtkrant De Witte dat de investeringsgroep Netwerk Exploitatie Maatschappij Eindhoven (NEM Eindhoven), waar exploitant OnsNet afhankelijk van is, problemen had met het rond krijgen van de financiering. Als reden hiervoor werd de financiële crisis genoemd. Toch hoopte men in 2010 te kunnen starten, tegelijk met de herinrichting van de Petrus Dondersstaat.

Voorzichtig

Nu blijkt dat het niet eerder dan 2012 zal zijn. Het economische tij blijft tegenzitten. OnsNet laat weten dat de investeringsmaatschappijen vanwege de kredietcrisis nog steeds erg voorzichtig zijn met investeren. Dus gaat de schop voorlopig niet in de grond voor glasvezel. Wordt vervolgd, zullen we maar zeggen.

• Voorlopig nog geen aanleg van glasvezel in het Witte Dorp en de Witte Burgh

Colofon De Witte

Redactieadres:
Het Witte Dorp:
Sint Adrianusstraat 1
De Witte Burgh:
Gebroeders van Doornestr. 11

Redactie:
Wieger Cornelissen,
Hans Hurkmans,
Paula van Overveld,
Maarten van Roessel,
Marion Steegh,
Nel Stevens en
Michel Theeuwen

Druk: Koppie Koppie, Eindhoven

Kopij of tips:
op cd of per e-mail:
dewitte@paulissimo.nl

De redactie behoudt zich het recht voor stukken in te korten.

Internet:
www.hetwittedorp.nl

Men neme een Vin du Dok

door Marion Steegh

In deze kookrubriek gunnen buurtbewoners ons een favoriet recept en een kijkje in hun keuken. We werpen een blik in de moderne, open keuken van Karin van de Kerkhof. Heel opvallend, net achter de kookboeken, staat een prachtig antiek beeld van Jozef, Maria en Jezus. Dit is een erfstuk van haar moeder. En nog opvallender is dat de keuken met de boog in het plafond meeloopt. Het ziet er mooi uit, maar praktisch is het niet. "Er kan maar één kastje of lade tegelijk open, anders botsen ze tegen elkaar!"
Karin woont samen met haar man Frans Lenting en hun kinderen Pleun (9) en Mart (7) in de gebroeders van Doornestraat 26. Ze zijn de eerste bewoners van dit huis en ze peinzen er niet over om te verhuizen. De wijk is veel te leuk door alle georganiseerde activiteiten.
Karin geniet hiervan en zegt dat ze alle mensen dankbaar is die zich steeds opnieuw hiervoor inzetten.

Karin heeft zelf, samen met haar buurvrouw Helen Joor, een plan bedacht voor een nieuw culinair initiatief in de wijk. In oktober willen ze een 'Walking Dinner' organiseren. Het is de bedoeling dat een groep van zes personen in de wijk met elkaar eten. De bedoeling is dat het voor-, hoofd- en nagerecht afwisselend bij elkaar in huis opgediend en gegeten wordt. De groep eet dan drie keer een onderdeel van het diner in een ander huis. De deelnemers hoeven elkaar niet per se te kennen. Het gaat ook om de leuke ontmoetingen met elkaar.
Hieronder is een inschrijfstrookje opgenomen. Karin en Helen hopen zo op belangstellenden die zich via het strookje kunnen inschrijven.

Foto: Marion Steegh

• Karin van de Kerkhof in haar moderne keuken.

Handig maar apart

Wat koken betreft, houdt Karin van de leuke, lekkere hapjes. Het moet een beetje handig te maken zijn, maar wel apart!
Het kookboek van Jamie Oliver wordt om deze reden niet vaak geraadpleegd. Iets te omslachtig volgens Karin.
Ze probeert graag nieuwe hapjes uit als ze gasten ontvangen. De recepten die ze met ons deelt, heeft ze recent nog gemaakt. De gasten van Karin hebben genoten van de trifle. Dit is een heerlijk zomers nagerecht. Karin wordt er blij van! Ze zegt er nadrukkelijk bij dat de lemon curd in de winkel te vinden is bij de jam. Anders wordt het een heel gezoek.
Het geitenkaastoastje is ook een echte aanrader; handig te maken en toch apart.
Karin geeft het stokje door aan Vital Jansen in de Petrus Dondersstraat

1 Trifle (nagerecht)

Ingredienten:
- ½ citroen
- ½ roombotercake (a 450 g), in blokjes
- 2 el suiker
- 6 el lemon curd (Chivers)
- 250 ml slagroom
- 1 zakje vanillesuiker
- 300 ml vanillevla
- ½ tablet witte chocolade, grof geraspt

Bereiding:
1. Pers de halve citroen uit. Verdeel de cakeblokjes over 6 coupes of grote wijnglazen.
2. Roer de suiker door het citroensap en sprenkel dit over de cakeblokjes.
3. Smeer per glas een laag van 1 eetlepel lemon curd over de cake. Klop de slagroom stijf met de vanillesuiker. Schep 2 eetlepels slagroom in ieder glas. Schenk hier 3 eetlepels vanillevla over. Verdeel de rest van de slagroom erover en betrooi de trifle met de geraspte chocolade.

2 Geitenkaastoast met ontbijtspek en pijnboompitten

Ingredienten:
- 1 takje verse tijm
- ½ ongesneden witbrood
- 2 el olijfolie
- 200 gr geitenkaas
- 12 plakjes (lange) ontbijtspek
- 2 tl honing
- 1 el pijnboompitten
- ronde deegsteker

Bereiding:
1. Verwarm de oven voor op 225 graden. Ris de blaadjes van het takje tijm. Snijd van het brood 4 dikke plakken van 1½ cm dik. Druk met een ronde steker 12 rondjes uit de sneden brood. Besprenkel de broodrondjes met olijfolie en rooster deze in de oven in ca. 5 minuten goudbruin.
2. Verdeel de geitenkaas in 12 stukjes. Leg op elk stukje geroosterd brood stukjes geitenkaas en omwikkel de belegde toastjes rondom met een plakjeontbijtspek. Maak op deze wijze ook de andere toast.
3. Leg de toast in de ovenschaal en verdeel er honing, tijmblaadjes en pijnboompitten over.
4. Bak de toast in het midden van de oven in 10-15 minuten goudbruin.

Ja, we doen mee aan het **"Walking Dinner"** op 9 oktober 2010 in het Witte Dorp.

Naam:

Adres:

Tel:

E-mail:

s.v.p. deze strook deponeren voor 1 juni in de brievenbus van Helen Joor (Gebroeders van Doornestraat 28) of Karin van de Kerkhof (Gebroeders van Doornestraat 26)

Onderhoudsfonds informeert leden eind dit jaar

Eind dit jaar komt er een speciale ledenvergadering van de Vereniging Onderhoudsfonds Witte Dorp. Dan komt er meer informatie over de aanstaande grote schilderbeurt die de huizen in 2011 of mogelijk in 2012 krijgen. Het Onderhoudsfonds heeft met deskundigen een eerste rondgang gemaakt door de buurt om het schilderwerk te bekijken. Peter Meeuwis begeleidt de voorbereiding van de schilderbeurt.

Inventarisatie

De informatie over de woningen (de hoeveelheid vierkante meters muren te schilderen, strekkende meters houten of metalen kozijnen, deuren, waterafvoeren, etc.) is al bekend. Bij de vorige grote schilderbeurt, begin van deze eeuw (dat klinkt lang geleden), is een inventarisatie gemaakt van de woningen. Alles is overzichtelijk opgeslagen. Die gegevens worden straks gebruikt bij het uitwerken van een offerteaanvraag bijvoorbeeld.

Bewoners kiezen voor meer ruimte in huis

Verhuist naar de Schalmstraat

door Wieger Cornelissen

Waarom verhuist een mens naar een woning aan de overkant van de straat? En waarom vertrekt iemand uit een prachtwoning in het Witte Dorp terwijl hij of zij het daar zo naar zijn zin heeft? De bewoners van het Witte Dorp kunnen het zich misschien niet zo goed voorstellen dat mensen hun witte woning verruilen voor een bruine woning pal naast het Witte Dorp. Drie gezinnen met jonge kinderen konden het zich, hoewel soms met pijn in het hart, wel voorstellen. We zochten ze op om te onderzoeken hoe tevreden zij een tijdje na hun verhuizing zijn over hun nieuwe woning.

Foto's: Paula van Overveld

• Janneke en Pieter hebben het met hun kinderen naar de zin in de Schalmstraat.

Geen spijt

Janneke van de Griendt en Pieter Stobbelaar verhuisden na zeven gelukkige jaren in de Odulphusstraat naar een woning aan Schalmstraat 4B. Pieter en Janneke wilden eigenlijk niet weg maar hun woning was met hun koters Daan, Merel en Tim (op de foto v.l.n.r.) al aan de krappe kant. En hoewel het bij het smeden van de verhuisplannen nog niet speelde, is net in hun nieuwe huis hun jongste geboren: Madelief van inmiddels net een jaar oud. Hoewel een oud huis in hun beleving meer sfeer heeft, hebben zij bepaald geen spijt van de overstap. Hun wensen zijn helemaal gerealiseerd. Moeiteloos noemen zij de voordelen van hun nieuwe stek: " Om te beginnen is het nieuwe huis gewoon groter. Verder hebben de kinderen buiten meer speelruimte en we hebben hier een vaste plek in de parkeergarage." Tot slot geven ze aan dat het ook iets blijkt toe te voegen om tegenover senioren te wonen. "Dat hadden we vooraf helemaal niet verwacht, maar er wonen zulke aardige mensen in die senioren woningen!" Eerlijk als ze is bekent Janneke dat er ook een paar nadelen zijn. "We hebben het Sinterklaasfeest van het Witte Dorp heel erg gemist. Daar hebben de kinderen nog geregeld naar gevraagd. We voelen ons niet helemaal vrij om daar naar toe te gaan nu we niet meer in het Witte Dorp wonen. Dat is wel jammer. Maar op Koninginnedag waren we allemaal van de partij"

Meer ruimte

Makelaar Marcel Korstanje, een vriend van Janneke en Pieter, die hen ook geattendeerd had op de nieuwbouwplannen in de Schalmstraat, kocht zelf de woning op nummer 8-A. Witte Dorpbewoners Marion Steegh en Ton Maassen zochten al een tijdje naar een andere woning. Ze wilden graag met elkaar een nieuwe woning inrichten. Omdat hun kinderen Lara, Luuk en Tim in de buurt van hun vrienden wilden blijven wonen, hadden zij een duidelijke voorkeur voor een woning vlakbij het Witte Dorp. Omdat Marcel Korstanje en zijn gezin zich terugtrokken uit het project Schalmstraat, kregen Ton en Marion een echte buitenkans in de schoot geworpen. Marion: "Een nieuwbouw woning pal naast het Witte Dorp. Ideaal!" Zij waren nog net op tijd om hun eigen stempel te kunnen drukken op de inrichting van de nieuwe woning. Indeling van kamers en plaatsing van bepaalde binnenmuren en dakkapel konden zij nog naar eigen inzicht doen. De badkamer, wc en keuken hebben ze deels zelf ontworpen en uitgezocht. Daar genieten ze nog steeds van. "Feitelijk hebben wij voor minder geld dan we uit de verkoop van onze witte woning hebben verkregen, een nieuwe woning gekocht", zegt Marion. "En dit huis is ook nog eens groter, ruimer en helemaal naar eigen smaak ingericht".
Het gezin geniet van de rust in de Schalmstraat. Alhoewel Marion wel het geluid van de vogeltjes mist. "In de vorige woning hadden wij een mooie appelboom waarin de vogels graag neerstreken. Dat hebben we hier natuurlijk nog niet. De tuin was aanvankelijk een grote bouwput, maar is nu door Ton veranderd in een prachtige tuin met loungebanken . De planten gaan nu pas een beetje groeien. Ook Ton en Marion genieten van de parkeergarage. 'We hebben de hele winter geen ijs van de ramen hoeven krabben."

Uitbouw

Marco Jonkers en Jacomien Brocaar legden de kleinste afstand af. Zij verhuisden met hun kinderen Stijn, Tim en Luuk van Schalmstraat 1 naar Schalmstraat 6B. Marco: "De woonlocatie op nummer 1 was perfect, maar een grotere woonkamer en een vernieuwing van onze keuken was wenselijk. Mede ook dankzij de uitbouw in onze nieuwe woning hebben we op de begane grond een zee van ruimte. Hierdoor kunnen we rustig in de woonkamer zitten zonder dat we over al het speelgoed van de kinderen struikelen." Marco mist eigenlijk niets uit het Witte Dorp: "We wonen er nog steeds vlak bij. Het uitzicht is wat beter geworden, want we kijken nu uit op de witte woningen."

• Lara, Marion, Luuk, Ton en Tim in hun nieuwe woning.

• Janneke en Marco met hun drie knullen op 't bankje vóór hun huis.

Midzomernachtfeest-commissie:

‘Nog één en dan stoppen we ermee’

Voorzitter René de Kruijf van de MZNF-commissie over het organiseren van tien midzomernachtfeesten in tien jaar.

door René de Kruijf

Alweer voor de tiende keer organiseren we dit jaar een MidZomerNachtFeest. Begonnen als een spin-off van het Millenniumfeest groeide het MZNF uit tot een jaarlijks terugkerend feest waar, als we het gastenbestand zien, toch een heleboel buurtbewoners reikhalzend naar uitkijken. Hoewel, niet iedereen er op zat te wachten, getuige de politiebezoeken die we regelmatig ontvingen wanneer we met de feestgangers doorgingen tot na het toegestane uur. Maar, we hebben de laatste jaren een goede modus gevonden tussen goed feesten en toch de buurt te laten genieten van een welverdiende nachtrust.

Naast het feit dat we iedere MZNF gezellig met elkaar een pilsje wilde drinken en de buurt wat dichter bij elkaar brengen, hebben we ook getracht ieder feest in een ander jasje te gieten. Zo hebben we, diverse artiesten tijdens onze feesten gehad. Wie herinnert zich niet Grandma Dynamite, André Hazes of Idol van het eerste uur Erik Bouwman. Kwissen zoals Fear Factory of Kids Idols. Muziek van DJ Marcel, DJ Marja of DJ Bram en Rick. Iedere keer hadden we een ander thema. Sommige waren leuk, andere geweldig en soms zat er een domper tussen. Zoals het verlies van het Nederlands elftal tegen Tsjechië of het beperkt aantal jongeren tijdens de jongerenavond van 2008.

2009 de leukste

De editie 2009 hebben we als MZNF-commissie ervaren als toch het leukste MidZomerNachtFeest van alle feesten die we organiseerden. Het programma was goed, het eten was goed, de aankleding was goed, de gasten voelden zich goed, de hardlopers voor de sponsorloop voelden zich héééél goed en het weer was geweldig. We hadden echt het gevoel dat op dit feest jarenlange ervaring en een dosis geluk bij elkaar kwamen. Dit zouden we nooit meer kunnen evenaren.

Het stokje overgeven

U hoort het waarschijnlijk wel aan de toon van dit stukje... We gaan ermee stoppen. Voor alle duidelijkheid; de huidige MZNF-commissie stopt ermee, in principe blijft het MZNF bestaan. Tenminste, als er buurtbewoners zijn die de organisatie op zich willen nemen. We organiseerden met veel plezier negen leuke edities van het MZNF en nu vinden we het tijd om het stokje over te geven aan een andere ploeg van enthousiaste mensen. De afgelopen jaren hebben we getracht nieuwe mensen de commissie binnen te lokken en op die manier langzaam de organisatie te vernieuwen maar dit wilde niet echt lukken.
We stoppen er daarom gewoon maar mee. Graag geven we het organisatiestokje over aan een clubje nieuwe vrijwilligers en met plezier willen we onze ervaring delen maar voor ons is het genoeg.
Ik hoop dat iedereen nog een leuk MZNF2010 gaat meemaken en ik hoop dat het niet het laatste MidZomerNachtFeest is. Graag wil ik alle MZNF-vrijwilligers bedanken voor hun inzet voor, tijdens en na de feesten. Tevens wil ik ook de besturen bedanken in het grenzeloze vertrouwen dat we kregen. En last-but-not-least wil ik alle commissieleden bedanken, die in de afgelopen jaren actief waren. Zonder al deze mensen hadden we het niet kunnen doen.

Programma MZNF: pagina 9

'Een dorp in een stad'

Beiden studeerden aan de TU in Eindhoven. Saskia Geraedts Technische Natuurkunde en Erik van Delsman Chemische Technologie. Zij kwam uit Roermond, hij uit Waalwijk. Ze troffen elkaar in het studentenleven. Bij elkaar woonden ze zo’n jaar of tien in Eindhoven. Verhuisden voor hun werk voor enkele jaren naar Breda om afgelopen februari weer naar de Lichtstad terug te keren. In de Gebroeders van Doornestraat. Het zijn onvervalste DINK’s (double income no kids), maar wie weet gaat dat ooit veranderen. Ze vinden het hoe dan ook – met of zonder kids - prima wonen hier in het Witte Dorp. “Een dorp in een stad, dat vinden we wel leuk.”

Foto: Paula van Overveld

• Saskia Geraedts en Erik Delsman voelen zich al thuis in het Witte Dorp.

door Paula van Overveld

Tijd om zich goed te settelen hebben ze in het begin niet gehad. Op 1 februari kregen ze de sleutel om precies tien dagen later in te huizen, na wat schilderwerk en het leggen van laminaat op de eerste verdieping. Net op tijd om zich direct daarna in het carnavalsleven te storten: dat van Roermond en Maastricht. Ook het weekend daarop was al volgeboekt met vrienden. “Tja, het huis blijkt dan heel geduldig. We hadden bovendien het geluk dat we via Erik’s werk de verhuizing vergoed kregen. Alles is voor ons van a tot z geregeld: inpakken, vervoer en uitpakken”, aldus Saskia.

1 van de 5

“We voelen ons hier wel thuis, kenden hier in de wijk al wat mensen en we zitten lekker dicht bij de stad. De meeste van onze studievrienden wonen in Eindhoven. Dat gaf mede de doorslag om weer hier te komen wonen, buiten de reisafstand tot ons werk”, vertelt Erik. “Een oud of een nieuw huis, maakte voor ons niet uit. Als we er maar niet te veel aan hoefden te doen. We zijn niet van die klussers”, vult Saskia aan. Ze keken in diverse buurten, bekeken zo’n vijf huizen in het Witte Dorp en dit huis werd het dus.

Nieuw in de wijk

Erik werkt als chemisch ingenieur op de R&D-afdeling van Sabic in Geleen. “Een bedrijf dat plastic voor alledaagse producten als melkbekertjes, chipszakjes en roerstaafjes. Mijn reistijd bedraagt in totaal zo’n twee uur per dag. Goed te doen”, vindt hij. Saskia werkt bij Philips Healthcare in Best en is daar verantwoordelijk voor het programma van eisen om de onderhoudsvriendelijkheid van de medische systemen te verbeteren.
Muziek is iets waar ze buiten hun werk en carnaval ook warm voor lopen. Beiden speelden in een harmonie. Zij op de klarinet, hij op saxofoon. Samen gestart bij de harmonie in Saskia’s geboortedorp, later speelden ze bij een van de betere harmonieën in Prinsenbeek. En om dan echt goed te aarden op hun nieuwe woonstek, kijken ze nu zoetjesaan uit naar iets dergelijks in of rond Eindhoven.

Zes keer Alpe d'Huez op voor KWF

**We zien, worden bewogen en komen in beweging. Iets beweegt mensen om zich in te zetten, belangeloos, voor een goed doel.
Ook onze buurt mag zich gelukkig prijzen met deze mensen. Wie zijn het? Wat beweegt hen? Wat hebben ze voor ogen? De Witte zoekt ze op en noteert graag hun verhaal. Dit keer staat de schijnwerper op het verhaal van Theo Rutten, die in juni voor de KWF Kankerbestrijding de Alpe d'Huez zes keer gaat beklimmen.**

Foto's: Wieger Cornelissen

• Theo Rutten is klaar voor de Alpe d'HuZes.

door Wieger Cornelissen

Wijkgenoot Theo Rutten fietst op 3 juni zes keer de dertien beroemdste haarspeldbochten uit de Tour de France. Die bochten vormen samen de beklimming van de Alpe d'Huez. Met die prestatie zal hij minimaal 2500 euro bij elkaar trappen voor het Koningin Wilhemina Fonds voor kankerbestrijding.

Theo Rutten (42) woont al vijftien jaar met vrouw en kinderen in de Gebroeders Van Doornestraat. Theo fietste als het mooi weer was wel eens van huis naar zijn werk in Helmond. Dat fietsen beviel hem wel. Hij maakte van het woon-werkverkeer al snel een uitdaging en de tocht naar zijn werk veranderde meer en meer in een prestatierit. Vervolgens werd de afstand van vijftien kilometer te klein voor de ambities van Theo, waarop hij besloot zich aan te sluiten bij een clubje fanatieke wielrenners waarmee hij twee keer per week tochten van ongeveer tachtig kilometer maakt.

Marmotte

Dit jaar heeft het clubje zich ten doel gesteld om op 3 juli een toertocht in Frankrijk te gaan fietsen die bekend staat als 'de Marmotte'. Deze toertocht is te vergelijken met de zwaarste etappe in de Tour de France waarin op één dag vijf beroemde alpentoppen (Glandon, Télégraph, Galibier Lautaret en Alpe d'Huez) moeten worden bedwongen.
Het zou echter anders lopen. Op één van de vele trainingsritten kwam Theo begin dit jaar José tegen. Theo kende José nog van de tijd dat zij ook in de Gebroeders Van Doornestraat woonde. Zij vertelde hem tijdens hun ontmoeting dat ze aan een ongeneeslijke vorm van kanker lijdt en dat ze zich ten doel heeft gesteld dit jaar mee te doen aan de Alpe d'HuZes.

Feiten Alpe d'HuZes
- het hoogteverschil per beklimming is 1140 meter
- zes keer de Alpe d'Hues is 6840 hoogtemeters overwinnen
- evenement draait op vrijwilligers
- opbrengst is voor onderzoek naar kanker

De Alpe d'HuZes is een organisatie die met het organiseren van een toertocht op één van de voor wielrenners beroemdste bergtoppen ter wereld geld inzamelt voor KWF Kankerbestrijding. Theo werd geraakt door het verhaal van José en hij besloot zijn plannen om te gooien. In februari vertelde hij zijn fietsvrienden dat hij wil meedoen aan de Alpe d'HuZes

en af zou zien van de Marmotte.
Hij verruilt daarmee een gezellige fietsweek met kameraden voor een solo-onderneming ten bate van het goede doel. Theo nam daarmee ook nog eens een behoorlijk financieel risico, want als solist moet je bij inschrijving niet alleen honderd euro inschrijfgeld betalen maar je stelt je daarnaast ook nog eens garant voor minimaal vijfentwintighonderd euro sponsoropbrengst en zegt toe je te zullen inspannen om tienduizend euro bijeen te zullen brengen.

Natuurlijk mag je sponsoren zoeken die een deel van dat bedrag ophoesten, maar de voorbereidingstijd was in Theo's geval erg kort. "De meeste deelnemers beginnen al een jaar van tevoren met de voorbereidingen", heeft Theo ontdekt. "Maar ik ben zelf pas op 11 februari begonnen". Drie weken geleden had Theo nog maar iets meer dan de helft aan sponsorgeld binnengehaald. "Maar intussen staat de teller gelukkig al ruim boven de tweeduizend euro. Mensen kijken toch eerst de kat uit de boom voordat ze een besluit nemen om geld te geven."
Naast de financiële bijdragen van familie en bekenden wordt Theo gesteund door Chinook Motorhome uit Aalst die hem

Bewogen Buurt

gratis voor de duur van een week een motorhome ter beschikking stelt. Zijn fietsmaat Jacco Herrijgers heeft intussen besloten om als begeleider met Theo mee te gaan. "Hoef ik niet alleen naar Frankrijk te rijden".

Kleine verzetjes

Op 3 juni wordt de tocht verreden. "Ik heb me voorgenomen om zes keer de Alpe d'Huez te bedwingen. Dan hebben we het over bijna zevenduizend hoogtemeters. En de hele tocht beslaat een afstand van 160 kilometer!" Theo heeft dan wel heel wat trainingsarbeid verricht op de fiets, in het platte Nederland heeft hij weinig bergjes kunnen beklimmen. "Ik heb eigenlijk alleen in Slenaken wat kunnen oefenen op hellinkjes met vergelijkbare stijgingspercentages aan de beklimming die mij in Frankrijk te wachten staat. Ik heb dan ook voor de zekerheid maar een nieuw versnellingsapparaat met enkele heel kleine verzetjes op mijn fiets laten monteren!" Wie Theo nog wil steunen kan terecht op de website van de organisatie: www.opgevenisgeenoptie.nl. Op de actiepagina kun je de naam Theo Rutten invoeren.

Theo is overigens niet de enige Witte Dorp-bewoner die letterlijk in beweging komt voor dit goede doel. Ook Johan Rooks uit de 1e Wilakkersstraat en Joep Rombouts uit de Odulphusstraat gaan deze uiterst sportieve uitdaging aan. Zij zijn ook te vinden op de website. Op hun ervaringen komen we graag in een volgend nummer van De Witte terug.

Kaart, poster, kalender

Voor wie zich misschien afvraagt of die getekende witte dorp-kaarten nog ergens te koop zijn: ja dus! En wel voor 1 euro per stuk (zie afbeelding). Ook zijn ze er in posterformaat. Met een buitenmaat van (b x h) 70 x 50 cm en een nettoafbeeldingsformaat van 55 x 32 cm. Dan kosten ze € 22,50. En voor de echte liefhebbers zijn er ook nog authentieke verjaardagskalenders met oude zwart-wit foto's van een pas opgeleverd Witte Dorp voorhanden. De prijs: € 7,50.
Niet verkrijgbaar via een webshop, wel door gewoon een telefoontje te plegen aan Engbert Bos uit de Odulpusstraat: 2114996, of een mailtje te sturen aan engbert.bos@upcmail.nl

Paula van Overveld

Als vrijwilliger naar Peru

Ineke Liebregts (48) verwachtte haar baan te verliezen toen haar werkgever de ArboUnie aankondigde te moeten reorganiseren. Op dat moment nam Ineke het besluit een lang gekoesterde wens om te zetten in een daad en zij meldde zich als vrijwilliger bij Stichting Weeskind voor een baan in Huaraz in het noordoosten van Peru.
Nadat Ineke zich had aangemeld en het geld had overgemaakt werd zij volledig verrast door haar werkgever die haar niet wilde ontslaan, maar haar juist wilde behouden. Gelukkig was haar werkgever bereid om speciaal verlof te verlenen voor deze reis zodat Ineke toch op 1 maart kon vertrekken.

door Wieger Cornelissen

Een buitenstaander zou misschien vermoeden dat Ineke haar besluit om naar Peru te gaan in een opwelling heeft genomen maar in de praktijk heeft Ineke juist vele jaren toegewerkt naar deze onderneming. Zo heeft zij ongeveer vijf jaar als vrijwilliger meegedraaid in het mappa Mondo huis in Waalre. Daar biedt het Rode Kruis onderdak aan chronisch ernstig zieke kinderen in de leeftijd van nul tot achttien jaar die niet meer in een ziekenhuis hoeven te verblijven maar die nergens anders terecht kunnen omdat ze geen ouders of verzorgers hebben of omdat de ouders de zorg niet aankunnen.

Mijn ding

Naast de professionele verzorgers leveren de vrijwilligers bijdragen aan de gewone dagelijkse zorg. Zij halen met hun diverse achtergronden het normale leven in huis. “Dat is mijn ding”, zegt Ineke daar zelf over. “In een dagverblijf of peuterspeelzaal moet alles volgens regels, daar kan ik niet zoveel mee. Maar ik vind het wel ontzettend leuk om gewoon met kinderen bezig te zijn.”

Ineke, die met haar man Perry al vele jaren in de Gebroeders Van Doornestraat woont, heeft zelf geen kinderen. Zij wil wel graag iets voor kinderen doen. “Ik vind mijzelf geen echte opvoeder en houd er ook niet zo van om structuren te moeten aanbrengen. Maar ik vind het heerlijk om kinderen aandacht te geven.”

Kleinschalig

In haar tijd bij mappa Mondo heeft Ineke zich uitgebreid verdiept in alle mogelijkheden om vrijwilligerswerk te verrichten in het buitenland. Uren heeft ze zitten googelen maar uiteindelijk kreeg ze vooral bij Stichting Weeskind een goed gevoel. Dat gevoel werd bevestigd toen ze wat hand- en spandiensten verleende op de Vakantiebeurs waar Stichting Weeskind elk jaar vrijwilligers probeert te werven.
“Het kleinschalige spreekt mij erg aan”. Hoewel de naam van de stichting doet vermoeden dat zij zich bekommert om weeskinderen heeft de naam een andere betekenis. “Het gaat erom dat kinderen kind kunnen en mogen zijn”, legt Ineke uit. “De stichting heeft een aantal eetzalen in Peru en daar biedt zij de kinderen die dit het hardst nodig hebben een maaltijd en vertier. Ik hielp met de bereiding van de maaltijden en vermaakte na de maaltijd de kinderen met spelletjes en aandacht. Daarvoor heb ik thuis allerlei kleiboeken bestudeerd en ben ik ginds met brooddeeg aan de slag gegaan. ”

• Ineke Liebregts in Peru waar ze twee maanden als vrijwilliger heeft gewerkt.

Cetchua

Hoewel Ineke in Peru eerst een verplichte cursus Spaans heeft gevolgd ging de communicatie heel anders dan zij vermoedde. “Ik kende dan wel een paar woordjes Spaans, maar in Huaraz spreken de kinderen Cetchua. Dat is een dialect dat afstamt van de Inca’s. In de praktijk heb ik eigenlijk gewoon Hollands tegen ze gesproken. En ach, dat bleek prima te gaan.” Als Ineke eenmaal begint te vertellen over haar onderneming raakt zij niet uitgesproken.

Hoewel zij in 1982 al vele maanden in een kibboets had gewerkt en daarna samen met Perry veel reizen heeft gemaakt was het haar eerste bezoek aan Zuid-Amerika. “En daar ben ik mezelf wel een paar keer tegen gekomen! Het begon al met de reis van Lima naar Huaraz. Na mijn talencursus werd ik door de lokale vertegenwoordiger van de Stichting in een busje gezet voor de reis naar het hooggebergte. Ongelooflijk zoveel mensen als ze in zo’n busje duwen. De tranen stonden in mijn ogen en liefst was ik meteen weer uitgestapt zo zag ik op tegen die reis. Maar op de terugreis maakte ik in omgekeerde richting weer precies hetzelfde mee en toen deed het mij niets meer. Ik ben dus wel gegroeid tijdens mijn verblijf!”

Prachtige ervaring

Ineke kijkt terug op een prachtige ervaring. “Het zijn zo’n lieve kinderen. Er is ondanks de armoede niets zieligs aan en ik heb zoveel liefde teruggekregen van die schatjes!” Desondanks was ze ook wel weer blij toen ze naar huis mocht. “Twee maanden was voor mij echt genoeg. Aan de ene kant had ik het goed naar mijn zin in Peru maar ik merkte dat ik weer naar huis wilde. Ik miste Perry toch wel. Ik heb dan ook hele grote bewondering voor Sabine en Marleen die zich twee jaar als vrijwilliger hebben verbonden aan de commodor in Huaraz. Wat een fantastische meiden. Ik email nog heel geregeld met ze.”

Programma MZNF 2010

door Wieger Cornelissen

In de jaren dat het Nederlands voetbalelftal zich wist te kwalificeren voor een eindronde van de Europese Kampioenschappen of voor de Wereldkampioenschappen zorgden de organisatoren van het MZNF er steevast voor het pleinfeest te laten samenvallen met een wedstrijd van het Nederlands elftal. In de tent werd de wedstrijd met een beamer op een levensgroot scherm geprojecteerd en dat zorgde steevast voor een afgeladen volle tent met veel beleving en gezelligheid. Wie herinnert zich niet het Robben incident uit 2004? Daar waren we allemaal samen getuige van! Dit jaar wilde de organisatie uiteraard weer teruggrijpen op dit succes, maar voor het eerst in de afgelopen 6 jaar speelt het Nederlands elftal in de middag. Op 19 juni wordt al om half twee (13:30 uur) afgetrapt tegen Japan. Het weerhoudt de organisatie er niet van om de wedstrijd toch uit te zenden in de tent op het Burghplein, maar hierdoor moest wel eventjes worden nagedacht over het vullen van de tijd tussen de wedstrijd en het dansspektakel later op de avond. Toch was de oplossing relatief simpel. Omdat iedereen tussendoor toch moet eten wordt op het Burghplein een “Burghplein culinair” georganiseerd met pizzatent en fritestent. En voor de vele aktievelingen wordt tussen half vier en acht uur op het plein een voetbaltoernooi georganiseerd. Daarvoor zal een levensgroot tafelvoetbalspel worden opgebouwd waaraan door teams van 6 personen kan worden deelgenomen.

Herinneringen uit het Witte Dorp

Bevrijdingsdag 1944

Deze maand werd gevierd dat Nederland 65 jaar geleden werd bevrijd. Eindhoven werd al een jaar eerder bevrijd. Tom van Waveren woonde destijds op het Burghplein, nummer 7. Hij was toen bijna acht jaar, maar hij bewaart er niettemin veel herinneringen aan.
Tom woont inmiddels in Heiloo en 'buurtverslaggever' Hans Hoekstra praatte daar met hem over de oorlogstijd én de bevrijding van Eindhoven in 1944.

door Hans Hoekstra

• (links) Bevrijdingsfeest 1945. Optreden van het kinderkoor op het Burghplein onder leiding van de voorzitter van Tuindorp De Burgh, de heer J.W. Mekking. (onder) Bevrijdingsfeest 1945. Tom en zijn moeder op het balkon van hun hoekhuis. De vlag hangt uit en Tom heeft een vlaggetje in zijn hand. Beneden voor de heg staan Toms oma en zusje Hanneke.

Vanaf de bouw van het Witte Dorp tot kort na de Duitse inval bleven nogal wat woningen onbewoond. In het begin van de oorlog werden die leegstaande woningen door de Duitsers gevorderd.
Op Burghplein 8 woonde de familie J. De vrouw des huizes was een Oostenrijkse. Volgens Tom waren het 'nette NSB'ers': "Ze demonstreerden niet bij ons in de buurt, en mijnheer J. was vaak weg. De nazivlag heeft er tweemaal uitgehangen, in 1943 en 1944, op de verjaardag van Hitler. Ze kregen bezoek dat in uniform was gekleed en ze verkochten 's avonds als het donker was huis aan huis 'Volk en Vaderland', het weekblad van de NSB. Ze collecteerden voor de Winterhulp en de Volksdienst. Daar werd 1 cent aan gegeven, of er werd gezegd dat er geen belangstelling was. Vreemd genoeg heeft er nog wel iemand 1 of 2 nachten bij ze ondergedoken gezeten."

Na de bevrijding

Mijnheer J. werd na de bevrijding gevangengenomen en veroordeeld. Tom: "Enige jaren later is hij in gevangenschap overleden. Zijn vrouw bleef nog minstens dertig jaar aan het Burghplein wonen. Ze hadden een zoon en drie dochters." Tien jaar geleden heeft Tom dochter Edith nog eens gebeld om te vragen of ze zich gediscrimineerd voelden in die tijd. "Dat bleek zo te zijn, ze werden niet zo goed behandeld. Na de oorlog speelden de jongste twee meisjes wel mee in de buurt. De andere twee waren daar te oud voor."
Tom herinnert zich dat er rond het bevrijdingsjaar fietsen door de Duitsers werden gevorderd. "We zagen ze al aankomen in de 1e Wilakkerstraat met een open kar, ze gingen van huis tot huis. Onze fietsen verdwenen daarom snel naar zolder en wij waren zogenaamd niet thuis."
Tom heeft op 18 september 1944 op de Stratumsedijk, bij een half bovengrondse bunker vlakbij de St. Jorislaan, zitten kijken naar de intocht bij de bevrijding van Eindhoven. De Engelse militairen richtten later een kampement in op een weiland, het toen nog onbebouwde terrein achter de Leonardusstraat en de Adrianusstraat (zie foto 'Uit de oude doos').
Tom: "Ze werden ingekwartierd bij mensen in de buurt. Wij hebben twee Engelsen in huis gehad, later twee Canadezen. Een ervan was kok, het stonk dan zo. We kregen er koekjes van en chocola. Met een van de Engelsen, mr. Ellis, hebben mijn ouders nog meer dan dertig jaar contact onderhouden."

Bombardement

De dag na de bevrijding bombardeerden de Duitsers Eindhoven. Tom herinnert zich dat het hele gezin naar de schuur vluchtte, waar stoelen uit de woonkamer werden neergezet. "Onder de trap gaan zitten, dat vonden mijn ouders niet veilig. Mijn moeder en haar moeder, die toen ook bij ons inwoonde, waren bang: 'Als maar niet dit, als maar niet dat'. De Duitsers probeerden de DAF te raken. Er viel een bom in de Burghstraat, een tweede bom op het kerkhof en nog een bom in de Schalmstraat."
In de Burghstraat viel een dodelijk slachtoffer, een jongen van 17 jaar: "Hij stond in de gang achter de voordeur."
Echt honger hebben ze bij de familie Van Waveren en bij de anderen in de buurt niet geleden tijdens de oorlog en dat kwam volgens Tom door contacten met boeren in de buurt: "Wij kwamen op boerderijen langs de Geldropseweg tegenover De Burgh en langs een buitenweg verderop. Je was blij als je eieren kon krijgen, een zak appels of aardappelen. Daar moest je wel voor betalen. Tot aan de dag van vandaag gooi ik daarom geen oud brood weg, wat onze kinderen maar vreemd vinden."

Tom is de oudere broer van Ottoline, die in het vorige nummer van De Witte haar jeugdherinneringen aan het Witte Dorp ophaalde. Ottoline werd pas na de bevrijding geboren.

Uit de oude doos

• Gastreporter Hans Hoekstra uit de 2e Wilakkerstraat heeft beslag weten te leggen op stapels oude foto's. Ze zijn van de hand van oud-Witte Dorp-bewoner van het eerste uur: Thomas Johannes van Waveren, die een fervent amateur-fotograaf was. Dus uit het stof en 'in the picture' in De Witte.